

РОЗДІЛ I

Дно Тайдзінського моря має присмак солі, намулу та розчарування. За винятком кількох тьмяних промінців таємничого світла, воно темніше за найглибшу прірву. Не надто схоже на величне царство, як, подекують, називають свій дім дракони.

Я вмостилася на спині Серю, щойно він сповільнився. Його довгі вуса потягнулися до одного з променів. Можливо, мені це здалося, але той промінь сявав яскравіше за решту — він був майже фіолетовим.

— Готова? — запитав Серю.

«Готова до чого?» — подумала я, але кивнула.

Змахнувши хвостом, він пірнув у фіолетовий промінь — і все змінилося.

Вода стала лазуровою, клуби мідяного туману із шипінням здійнялися з дна, устеленого піском та кристалами. А світло! Усе довкола заливало сяйво невидимого сонця.

Мое серце калатало від передчуття. Я вчепилася в роги Серю, і він прискорився, пливучи так швидко, аж мені забивало подих.

«Ми майже на місці, Кікі», — схвильовано подумала я нашою німотною мовою, але вона не відповіла. Зазирнувши

в рукав, я зрозуміла чому: моя бідолашна паперова пташка зомліла.

Я не звинувачувала її. Ми мчали на запаморочливій швидкості. Щоразу, як я намагалася сфокусувати погляд, у голові здіймалася буря. Проте я не могла дозволити собі знепритомніти. Не наважувалася навіть заплющити очі.

Я хотіла бачити все.

Нарешті ми прибули до лабіринту яскравих коралових рифів, на кілька сажнів нижче моря, доступного смертним. Водорості погойдувалися на невидимій течії, дном стелилися дюни білого піску та золотистих камінців, сплетені анемони утворювали дахи підводних будинків.

То он який він, Ай'лонг — дім драконів.

Це був світ, який мало кому зі смертних випадало побачити. На перший погляд він не надто відрізнявся від земного. Замість дерев росли коралові стовпи: одні тонші, інші грубші, більшість із вигнутими гілками, прикрашеними гірляндами моху. Угорі ковзали риби, розчепірівши загострені плавці; вони нагадували мені птахів, що ширяють у небі.

І все ж... я ніколи не бачила нічого подібного. Коливання води, що раз у раз здіймалася й опадала, ховалося в спалахах кольору й метушні рибних зграйок. Водорості лоскотали риб, що пропливали повз них, ніби перемовляючись між собою.

Серю всміхнувся, помітивши, що я занурилася в споглядання краєвиду.

— Я ж казав, тебе це приголомшить.

Звісно, він не помилився. Я *справді* була приголомшеною. Проте Ай'лонг і створили для того, щоби вражати очі простих смертних, таких, як я. Зрештою, у цьому й таїться його небезпека. Його пастка.

Це місце було таким прекрасним, що навіть час затамував подих.

«Кожна година, проведена тут, — це втрачений день удома, якщо не більше», — поквапилася нагадати собі я. Час спливав швидко, а я і так довго була далеко від батька й братів, тож не хотіла гаяти ані хвилини.

«Пливимо», — намагалася сказати я, коцнувши ногою довгий змієподібний бік дракона.

— Я ж тобі не кінь. — Серю озирнувся на мене, а його зелені брови вигнулися дугою. — Чого це ти так принишкла, Шіорі? Ти ж не затримуєш дихання?

Коли я не відповіла, він скинув мене зі спини й ущипнув кігтями за носа.

Звідти вирвався струмінь бульбашок — повітря, яке я так дбайливо тамувала. Однак, о боги, я могла дихати! Принаймні відчувалося так, ніби я дихаю.

Вода виявилася солодкою, а не солоною.

Якщо вдихнути надто глибоко, вона п'янила, мов хмільне сливове вино, — чи то мені лише здавалося, бо голова й досі йшла обертом.

— Поки ти маєш шматочок моєї перлини, можеш дихати під водою, — пояснив Серю, нагадуючи про сяйливий уламок, який я носила на шії. — Нехай вона вже не у твоєму серці, і ми більше не здатні обмінюватися думками... але ти ж знаєш, що можеш говорити, так?

— Звісно, знаю, — збрехала я.

Приховуючи полегшення, я доторкнулася до крихітної перлини. Навіть тут, глибоко в морі, вона сяяла, як намистинка місячного світла.

— Тобі, мабуть, краще сховати її, — порадив Серю. — Нас можуть неправильно зрозуміти.

— Я думала, це лише для того, щоб допомогти мені дихати. Чому вони...

— Це надто складно пояснити, — роздратовано пробурмотів дракон. — Я і забув, скільки запитань ти ставиш. Можливо, *варто* було дозволити тобі затримувати дихання.

Я насупила брови.

— У тебе кепський настрій.

— В Ай'лонгу не вельми раді людям, — обережно сказав Серю. — Я подумки перебираю нескінченні варіанти, як твій візит може піти шкереберть.

Я йому не повірила. Серю був не в гуморі весь день, відколи приплив за мною на берег. Він ледве привітався з моїми братами, а Таккана взагалі проігнорував...

Я спробувала розвеселити його й подразнилася:

— Невже я повернуся додому без кумедних історій? Я ж уже розповіла всім, що сам принц драконів збирається влаштувати мені велику екскурсію своїм королівством.

— Що коротшим буде твій візит, то ліпше. — Погляд червоних очей Серю ковзнув по сумці на моєму плечі. — Ти тут, щоб передати дещо моєму дідусеві, а не пустувати.

Оце так розвеселила. Тепер уже й у мене був паскудний настрій.

Я привідкрила сумку й зазирнула в шпаринку. Те, що я мала передати, було темною і розламанною драконовою перлиною. Райкама залишила її мені перед смертю. Сила перлини була такою могутньою, що я відчувала, як вона бореться з моєю зачарованою сумкою, яка надійно утримувала й приховувала її. Не дивно, що дідусь Серю хотів отримати перлину.

Проте в сумці була не тільки вона. Я прихопила із собою сітку із зоресліду — для захисту від царя драконів — і подарований Такканом на прощання альбом.

— Ще більше листів? — запитала я, стискаючи альбом обома руками.

— Краще, — пообіцяв Таккан. — Щоб ти мене не забула.

Що могло бути краще, ніж його листи? Я задумливо вступилася в альбом, мріючи провести пучками пальців по м'якому корінцю й погортати розмальовані вугіллям сторінки. Та вирішила, що читати в компанії Серю буде неввічливо.

Серю, безумовно, теж так думав. Він примружився й скося зиркнув на мене.

— Ніколи не бачив, щоб ти червоніла, дивлячись на перлину.

— Її світло стає яскравим, — швидко відповіла я. — Через це моє обличчя здається розпашілим.

Серю глузливо пирснув із моєї брехні.

— Принаймні твій людський князь не стрибнув у море за нами. Коли ти пішла, він витріщався на тебе, мов дурна риби-на, і я думав, що він от-от пірне також. Та він би й рифи не встиг перепливати, як його схопили б акули.

Я закрила сумку.

— Акули? Серйозно?

— У дідуся їх цілий батальйон, — самовдоволено всміхнувся Серю. — Вони завжди голодні. Ми незабаром із ними зустрінемося.

Серце закалатало. Невже ми так близько до палацу Надзаюна?

Серю хибно витлумачив моє занепокоєння, і його тон трохи полагіднішав.

— Не хвилюйся, така кістлява людина їм буде не до смаку.

«Вони можуть передумати», — зринуло в моїх думках побоювання. Коли цар драконів дізнається, чому я *насправді* опинилася в Ай'лонгу, швидка смерть стане мені справжнім дарунком.

Я занервувалася й ковзнула назад до Серю, відштовхуючись сильніше, ніж потрібно. Пливти в Ай'лонгу зовсім не те саме, що у звичайній водоймі. Вода тут була легка, як повітря, і ледь помітні течії рухалися під моїми ногами, підштовхуючи мене в потрібному напрямку. Відчуття, ніби летиш.

Я перестрибнула дракона, злетівши на волосину вище. Нізвідки на мене опустилося ціле гроно медуз.

Їх було не менш ніж дюжина. Їхні тіла нагадували світляні парасольки, щупальці звивалися в хитромудрому танці. Вони сміливо наближалися, торкаючись моїх рук і ніг, впліталися в моє довге волосся. Я хихотіла, бо мені було лоскотно, аж поки Серю загарчав.

— Відчепіться від неї. — Червоні очі зблиснули на непроханих гостей. — Вона зі мною.

Медузи відсахнулись, але не забралися геть. Навпаки. Коли Серю спробував відтягнути мене, схопивши за волосся, вони почали підпливати ще ближче.

А тоді зненацька, зовсім як Тайдзінське море, вони змінилися.

Золоте світло, яким мерехтіли їхні тіла, ураз згасло, а щупальці, м'які, як шовкові стрічки, стали твердими й гострими. Дві медузи прослизнули між мною і Серю, розсунувши нас. Решта оточила мене.

Я потягнулася за ножем, який ховала за поясом. Ледве встигла ним змахнути. Холодні слизькі щупальці присмокталися до моєї спини й обплели руки.

Зі щупальців випнулися крихітні колючки, дряпаючи мою шкіру — смертоносне попередження не чинити опору. Один укол — і мене паралізує на все життя.

Переможена, я замерла та впустила ножа, дозволивши йому поплисти за межі моєї досяжності. Натомість медуза

послабила хватку, але лише трішки. Її щупальці взялись обмацувати мене, шукаючи іншу приховану зброю, і поки вони нишпорили в сумці та сукні, Кікі вискочила з мого рукава.

Вона була сонна, її крила драматично розправилися, коли пташка позіхнула, щоби повідомити, що вже прокинулася. Та коли її чорнильні очі розплющилися й вона побачила медузу, то зайшлася писком: *«Вогонь і лава демонів Тамбу!»*

— Це не демони, — запевнила я її, міцніше притискаючи сумку, яку намагалися роздерти щупальці. — Це медузи.

«Що?»

Одна з медуз нависла над Кікі, пильно розглядаючи її.

Моя пташка прикрила голову крилом.

«О боги, — застогнала вона, — дозвольте мені знову знепритомніти».

На полегшення Кікі, медуза вирішила, що пташка не варта її уваги, й повернулася до моєї сумки. Її щупальці сильно смикали за лямки, але я тримала їх так міцно, як могла.

— Жаліть мене скільки завгодно, — сказала я. — Ви цього не отримаєте.

Медуза зашипіла й оголила свої отруйні колючки.

— Геть! — гаркнув Серю.

Його хвіст бив туди-сюди, створюючи незліченні брижі, схожі на крихітні шторми. Шалений змах кігтів розрізав воду.

Поки медузи боролися з раптовою течією, Серю закинув мене собі на спину й пірнув у коралові джунглі, пливучи до кришталевих шпилів попереду. Він кинув ніж мені на коліна.

— Серйозно, Шіорі? Ти принесла це із собою в Ай'лонг?

Я недбало знизала плечима.

— Ти думав, я прийду беззбройною?

— Ти вже зустрічалася з моїм дідом. Твій ніжик для нього все одно, що дрібна скабка.

— Скабки теж можуть поранити, — це все, що я сказала, ховаючи лезо за пояс. — Що то за медузи?

— Патрульні.

— І кого ж вони патрулюють?

— Порушників і вбивць.

Він не розвивав теми, і це мало стати сигналом забути про неї. Однак мені було надто цікаво.

— У них була магія.

— Більшість дідових підданих володіє... певними здібностями. Вони допомагають захищатися від тих, хто намагається потрапити в Ай'лонг без запрошення.

— Але навіщо мене обшукувати? Я ж запрошена.

— Очевидно, вони шукали перлину твоєї мачухи, — роздратовано відповів Серю. — Медузи ласі до темної магії. А ще вони натреновані відчувати обман.

Мене накрила хвиля тривоги.

— Обман?

— Як та сталева голка, про яку ти не зволила мені розповісти, — голос Серю звучав холодно. — Не хвилюйся. Твоє перебування в Ай'лонгу буде коротким, тобі не доведеться мати справи з нашим судом.

Мене турбувало не це, хоча я промовчала та подивилася на Кікі.

Вона знепритомніла на моїй долоні, а її крила зів'яли, перетворившись на понурий клубок. На щастя, вона не звертала уваги на мою розмову із Серю. Я дуже любила подругу, але зберігання таємниць не належало до її талантів.

«Ми вже майже припливли? — застогнала вона. — Треба було залишитися на суші. У мене морська хвороба».

— Під водою нікого не загойдує.

Кікі скривила дзьоба, театральні зітхнувши.